

Söndagen före Pingst

2 Årg. Ev. 16:23-33

I.N.J

I min konfirmandlärobok fanns det en illustration i avsnittet om bönen som jag inte har glömt – fastän det är länge sedan jag blev konfirmerad. Den föreställde ett trafikljus. Den gröna lampan fick illustrera de gånger Gud ger oss det vi ber honom om. Den röda lampan signalerade att Gud, för vårt eget bästa sade nej och den gula lampan talade om att tiden inte var den rätta för bönhörelsen, utan att vi fick vänta.

Söndagen idag – som bär namnet söndagen före pingst – är en söndag som talar om hur viktigt det är att lära sig att vänta – att vänta på Anden – eller som rubriken i evangelieboken uttrycker det: *Hjälparen kommer!* Väntanstiderna är nog de allra svåraste i det kristna livet. Vi är ofta väldigt otåliga. Vi vill se förändring, framåtskridande, utveckling och resultat som kristna. Och så måste vi vänta. Håll med om, att det är svårt ibland! Men det är viktigt att lära sig! Jag tänker på några ord ur Klagovisorna i Gamla Testamentet: *”Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren”*. (Klag. 3:26).

Men vad har då vårt evangelium idag att säga oss om den Hjälpare som kommer? Ja, läser vi, så står det ju faktiskt inte ett enda ord om Anden – om vem han är eller om vad han gör! Men skall vi förstå sammanhanget, måste vi läsa hela det 16:e kapitlet hos evangelisten Johannes. I versarna innan vårt evangelium idag har Jesus talat om att han skall *sända Hjälparen, den helige Ande*. Så, även om hans namn inte uttryckligen nämns i de versar som utgör vår predikotext idag, så finns Anden med, som *den givna förutsättningen!*

Jesus skulle ju lämna sina lärjungar i synligt måtto. Han skulle, som han själv säger, *”gå till Fadern”*, alltså återgå till Guds sätt att vara och verka, som vi ju lärde oss på Kristi Himmelfärds dag. Men, genom sin Ande skulle han vara nära dem med all den hjälp de behövde. Trots att de var apostlar, trots att de hade vandrat tillsammans med Jesus i tre års tid, var de långtifrån färdiga. Livet som kristen är *en ständig fortbildning under Andens ledning*.

Nu vet jag att många vill stänga öronen när de hör talas om Anden. Det är överkurs tycker man! Det är för tillkrånglat – något en enkel, vanlig kristen som jag inte behöver bekymra mig om. Men, sanningen är den, att du inte kan vara kristen utan den helige Ande. Du kommer väl ihåg vad Luther skriver i förklaringen till den tredje trosartikeln? Han skriver: *”Jag tror att jag inte av mitt eget förnuft eller av*

min egen kraft kan tro på eller komma till min Herre Jesus Kristus, utan den Helige Ande har kallat mig genom evangelium, upplyst mig med sina gåvor, helgat och bevarat mig i den rätta tron”.

Ja, så är det! Utan Andens hjälp står vi oss slätt! Men nu är det underbara, att Andens hjälp inte är förbehållen apostlarna. Nej, *”Anden kommer vår svaghet till hjälp”*, skriver Paulus i Rom. 8:26. Och det löftet gäller alla kristna och får vi ta det alldeles personligt. Anden kommer till vår hjälp! Och nu är frågan: Vad är det för hjälp som Hjälparen ger?

Först och främst hjälper oss Anden att tro! Som vi märker menade lärjungarna att de hade tillräckligt med tro. *”Vi tror att du kommer från Gud”*, säger de ju inte så lite stolta och självbelåtna. Men tro är ju så mycket mer än att ha kunskap om trons sanningar – hur nödvändigt det än är. Sådan kunskap kan det finnas mycket av, men likväl kan tron fattas. Tro är ju mer än ett försanthållande. Tro är främst *livsgemenskap* med Jesus och *livsberoende* av honom, precis som han själv undervisar oss om i liknelsen om vinstocken och grenarna – det som finns i det 15:e kapitlet hos Johannes, alltså omedelbart före det kapitel varifrån vår predikotext är hämtad idag. Där säger han: *”Mig förutan kan ni ingenting göra”*. Och eftersom det fanns så mycket av självillit och självöverskattning hos dem, och så lite av tillit och livsberoende, gick det som de gick. *”Nu tror ni. Den stund kommer, den är redan inne, då ni skall skinngas, var och en åt sitt håll, och lämna mig ensam”*. Den tro Anden vill hjälpa oss till är en tro, som är mer än försanthållande, som binder oss samman med Jesus, på samma sätt som grenarna vid stammen,

Men Anden hjälper oss även att be! Det kan ju låta märkligt! Lärjungarna hade ju bett sedan barnsben. Och det här även många av oss. Men, nu handlar det ju om att be *”i Jesu namn”*. Och det är något helt annat det. Att be i Jesu namn, är ju som katekesen säger, att be i Jesu gemenskap, efter hans vilja och förlitan på honom. Det är något annat det än den råa begärsbönen. Bön handlar om en innerlig, nära och tillitsfull relation till Gud. Den bönen vill Anden lära oss. Du kommer väl ihåg hur det står i psalmen om den mogna bönen? Jo...

*Att bedja är ej endast att begära,
att själviskt ropa: Giv mig, Herre, giv!”
Att bedja är att komma Gud så nära
att han blir livet i vårt eget liv.*

*Att bedja är att helt sig själv förglömma
i bönen: “Ske din vilja, icke min”,
att låta nåden rika källsprång strömma
i egen tomhet, eget armod in.*

Vidare hjälper oss Anden att förstå Jesu ord. Ofta kan vi väl känna att det är svårt att fatta och ta till sig det Jesus säger. Till det behöver vi hjälp, så att det han säger inte stannar vid gåtfulla bilder utan blir klara ord. Men att förstå, handlar inte bara om vårt intellekt, utan det är snarare en hjärtats förståelse. Ber du om Anden när du läser i din Bibel? Ber du i din kyrkbänk för gudstjänsten? Ber du för prästen som skall predika? Säg som i psalmen: "Tala Jesus till de dina, ty din stämman är oss kär". Och lägg till: "Öppna mitt hjärta för ditt Ord, och ditt Ord för mitt hjärta!"

Slutligen hjälper oss Anden att behålla tron på Jesus. Det är lätt att tappa modet som kristen. Även om vi tror att den värld vi lever i är Guds och att Jesus är Herre över allt, är ju det onda en realitet. Vi får ju dagligen så många bevis på det. "I världen får ni lida", säger Jesus. Tron gör oss inte blåögda. Men, tillägger han: "var inte oroliga, jag har besegrat världen." Ja, som vi fick lära oss på Kristi Himmelfärds dag: Jesus är Herre över allting. Anden kan hjälpa oss att se det, att tro det och att hålla fast vid det!

Med allt detta vill alltså Anden hjälpa oss. Men hur länge skall vi då behöva vänta? "Den dagen", syftar för lärjungarnas del på Pingstdagen, då Anden utgöts över dem. För oss syftar orden på den dag, eller den stund, då Gud låter Anden komma till oss. Och det sker inte – bara ytterst sällan - som vid den första pingsten "med då från himlen som av en stormvind (Apg. 2:2). Ofta går det till som det gjorde för profeten Elia, när han mötte Gud på berget Horeb. Gud kom inte till honom "i stormen, inte i jordsbävningen, inte i elden", utan han kom som "ljudet av en sakta susning" (1 Kung 19:11-12). Hur Anden kommer, det är inte det viktigaste, utan att han kommer. Och den saken är säker: Anden kommer inte utan att vi ber om honom. Har du gjort det någon gång? Då vet du också, hur villigt "Fadern i himlen ger helig ande åt dem som ber honom" (Luk 11:13). Anden är alltså inget man har som en sak eller som man äger och förfogar över. Anden är något man får be om ständigt. Inte alltid känner vi hur han verkar i oss. Vi får be. Och så vila i vår väntan. Precis som det tår i psalm 205 i vår psalmbok – och med den ville jag få sluta min predikan:

*Vila i din väntan. Stilla mötet sker.
All din stora längtan Herren hör och ser.
Våga vänta tryggt: snart har dagen grytt.
Våren visar vägen: Gud gör allting nytt.
Genom din ångest, när allt är svårt,
delar Gud din smärta och all din gråt.*

*Vila i din väntan. Stilla mötet sker.
All din stora längtan Herren hör och ser.*

*Livet skiftar fort, kvävs av dödens hot.
Herren skingrar rädslan; kornets hopp är stort.
Framtiden väntar, vila i tro
kornet som nu slumrar snart börjar gro.*

Amen.

Psalmer: 162 v 1-3, 363, 228, 345 v 7-8
(Predikan aldrig hållen)